

NIEUWSBRIEF Oktober – November 2017

In januari waren wij, Dick, Rob en Selma, in Kameroen om lopende projecten te bezoeken en nieuwe projecten voor te bereiden. Na de late aankomst slapen we een nacht in Yaounde (Mvolyé). De volgende dag reizen we dan door naar het ca 500 km verder gelegen Batouri. Fijn dat we ook deze keer gebruik mochten maken van de auto van Père Berger. Met de vele koffers zou een busreis, inclusief overstappen, moeizaam geweest zijn. In Batouri verbleven we op de missiepost bij Zr Suzanne, het vertrouwde adres waar we ons helemaal thuis voelen. Er logeerden deze keer ook een meisje uit Noord-Kameroen, een religieuze uit India en psychologe Elsie uit Yaoundé, waarover hieronder meer.

Vrouwenorganisatie Adefka

Veel vrouwen van Adefka stonden ons aan de ingang van Batouri op ons te wachten. Tam Tam, zingen en hartelijke omhelzingen. “Welkom in Batouri”. Het was verrassend om te zien dat veel jonge vrouwen zich aansluiten bij deze vrouwenorganisatie. Velen van hen hadden zelfs hun baby meegebracht.

Later in die week was een bijeenkomst in het gemeentehuis van Batouri.

Wij hadden Elsie uitgenodigd omdat haar werkzaamheden zich vooral richten op begeleiding en hulp aan vrouwen. Zij hield een bijzonder boeiende voordracht over de plichten en de wettelijke rechten van de vrouw. Ook polygamie (huwelijksvorm waarbij één persoon tegelijkertijd getrouwd is met twee of meer personen) en het uithuwelijken van te jonge meisjes kwamen ter sprake.

Paren die ongetrouwd samenwonen en kinderen krijgen wees zij op het belang dat de man, voor elk kind waarvan hij de vader is, een officiële akte zou moeten ondertekenen waarin hij de kinderen als zijn kinderen erkent. Een aantal vrouwen vertelde hoe het hen en de kinderen vergaan is nadat de partner, met wie zij ongehuwd samenwoonden, vertrokken was. Elsie bood aan om advies te willen geven en hulp te bieden aan vrouwen die hier behoefte aan hebben. De locoburgemeester van Batouri, mevrouw Adjibolo, hield nadien een toespraak en beloofde dat zij voortaan alle aktes gratis zal verstrekken aan vrouwen van Adefka. Het was een nuttige en leerzame middag. Ook voor ons.

De vrouwen luisterden aandachtig naar de voordracht van Elsie

Het gaat steeds beter met Adefka, maar de vrouwenorganisatie heeft de regels voor het lidmaatschap wel iets aan moeten scherpen. Vrouwen die lid zijn, maar zelden of nooit deelnemen aan vergaderingen of gezamenlijke activiteiten, zich niet inzetten bij collectieve projecten maar wel gebruik willen maken van alle faciliteiten, is gevraagd om zich aan te passen. Alleen zo kan het overzicht, de solidariteit en de goede samenwerking tussen de vrouwen naar tevredenheid gehandhaafd blijven. Het zijn enorm veel vrouwen en die moeten op elkaar kunnen blijven rekenen, dat is de afspraak.

Veel blije gezichten omdat wij het helemaal eens zijn met deze beslissing.

Ongeveer 15 km buiten Batouri hebben diverse groepen van Adefka de opbrengst van de rente van ons microcredit geïnvesteerd in de huur van een groot stuk land. Hier is mais geplant. Wij waren er kort voor de oogst. Adefka stuurde ons in april foto's. Het veld had meer dan 200 zakken mais opgeleverd! Super.

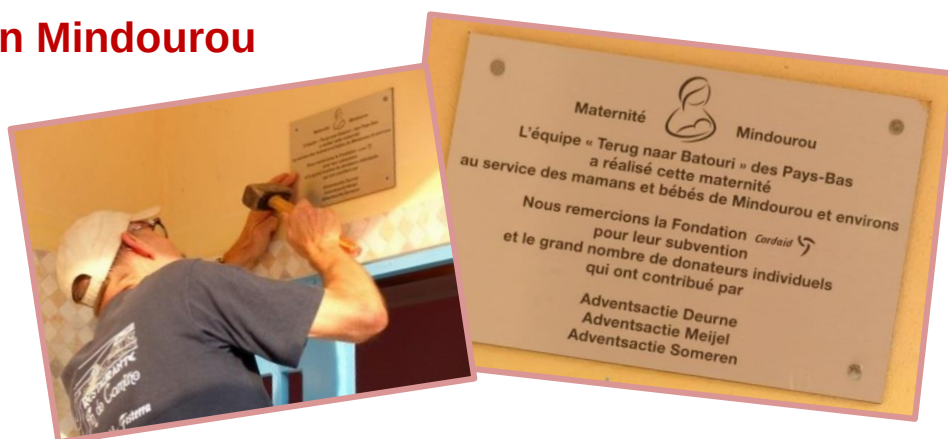
In de omgeving van Batouri zou de verkoop hiervan minder opbrengen omdat hier veel mais verbouwd wordt. Er is ervoor gekozen om de “Adefka mais” in Yaoundé te verkopen. Daar liggen de prijzen veel hoger. Later wordt de opbrengst onder de deelnemende groepen verdeeld. Van ons ontving Adefka een bijdrage voor het transport van de mais naar Yaoundé.

Het maisveld van vrouwenorganisatie Adefka en de oogst

Kraamkliniek in Mindourou

De bouwwerkzaamheden in dit afgelegen oerwoudgebied verliepen niet zo soepel als wij gewend zijn. Het regende veel. Daardoor waren de zandpistes door het bos regelmatig onberijdbaar voor vrachtwagens en ontstond vele malen vertraging in de levering van materialen die uit het 180 km verder gelegen Bertoua of uit Batouri moest komen. Ondanks de stagnaties kwam het uiteindelijk allemaal goed.

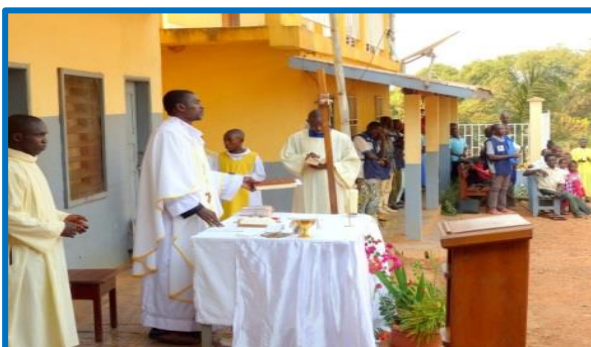
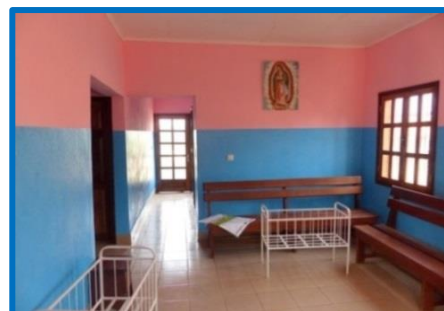
Wij waren in januari 2016 voor het laatst in Mindourou. Nu, januari 2017, werden we verrast door het eindresultaat. De kraamkliniek ziet er zowel van binnen als van buiten prachtig uit.

De kamers zijn licht en ruim. De wanden van de kamers zijn aan de onderkant betegeld in verband met de hygiëne. Er staan witte metalen bedden en de verloskamer is van de benodigde apparatuur voorzien. Alle ramen zijn voorzien van stevige horren: prima ventilatie en geen last van muskieten of ongedierte. De sanitaire ruimten hebben stromend water. Dat is meestal niet vanzelfsprekend.

De ontvangst door de Afrikaanse zusters was hartelijk. Wij sliepen een nacht op de missiepost. De officiële opening van de kraamkliniek was de volgende dag. Stamhoofden uit de omgeving, genodigden en zeer veel belangstellenden waren gekomen. Er zijn toespraken gehouden en een priester heeft de kraamkliniek ingezegend. Na het officiële gedeelte zorgden balafoonspelers en een koor voor feestelijke stemming. De zusters hadden een maaltijd bereid voor de aanwezigen. Dick maakte de foto's.

Aan Stichting Cordaid en alle donateurs, uit Deurne, Meijel, Someren en andere plaatsen in Nederland en België, die in het kader van de Adventsactie of individueel een bijdrage geleverd hebben: Heel hartelijk dank hiervoor. Er staat een mooi gebouw dat vele jaren mee kan. Vrouwen worden tijdens de zwangerschap goed begeleid. Eventuele complicaties kunnen tijdig gesignaleerd worden en baby's worden ingeënt. Wij zijn ervan overtuigd dat door de professionele aanpak en deze goede accommodatie minder vrouwen voor-, tijdens- of na de bevalling zullen overlijden.

Met een superblij en tevreden gevoel vertrokken we terug naar Batouri.

De Baka (pygmeeën)

Zoals elk jaar bezochten we ook deze keer de bosbewoners, de Baka, in Kobi. De burgemeester van het dorp Kobi, waar we ons bij elk bezoek moeten melden voordat we het bos in gaan, was een paar dagen eerder overleden. Twee huilende vrouwen toonden ons zijn graf. Een berg opgehoopte aarde naast zijn woonhuis. Heel verdrietig.

Vrij snel was tot diep in het bos doorgedrongen dat wij er waren. Er kwamen jongens die wilden helpen om de vele dozen, tassen, water en cadeaus die we meegebracht hadden over de smalle paadjes te dragen: 25 kg couscous, 25 kg rijst; 12 kg zout, 24 flessen olie, 2 kartons groene zeep; snoep en nog heel veel meer. Het duurde even voordat alles eerlijk verdeeld was door de chef van de Baka. De meegebrachte ballen waren een groot succes. Het bos veranderde in de kortste tijd in een voetbal- handbal en volleybalveld tegelijk. Iedereen deed mee. Later begonnen de vrouwen materialen voor de bouw van onze slaappleats te verzamelen: dikke buigzame takken en grote bladeren voor de wanden. De grond werd bedekt met varens. Volgens de Baka schrikt varen ongedierte en boze geesten af. Toen de zon aan het zakken was werden de baby's in grote teilen gewassen en zochten kippen hun slaappleats op, hoog in de bomen. Overal zag je kleine vuurtjes branden. Het avondeten werd bereid. Die avond was er voldoende eten voor iedereen. De volle maan scheen en in het licht van het kampvuur verscheen de geest van het bos, Djengi. Hij werd begroet met TamTam, dans en luide zang. Uit omliggende bossen kwamen steeds meer Baka op het geluid af. Een bijzondere nacht die we niet snel zullen vergeten. Heel vroeg in de ochtend namen we afscheid en beloofden terug te komen. Het was koel in het bos, de natuur werd wakker en de bladeren en struiken langs de smalle paadjes waren nat van de dauw. In het dorp stond Arouna, de chauffeur, op ons te wachten.

Sinds een aantal jaren betalen wij, met een donatie uit Nederland, schoolgeld en schoolbenodigdheden voor tien Bakakinderen die in Mindourou en Batouri voortgezet onderwijs volgen.

Zij wonen daar bij zusters.

*Traditionele "mongoulou",
ons duizend sterren hotel
in het bos*

Djengi

Gezondheidscentrum « Centre de Santé Père Henri van Loon » in Batouri

In onze vorige nieuwsbrief is te lezen dat de verbouwing/uitbreiding van het gezondheidscentrum in Batouri mogelijk werd dankzij vrijwilligers die in Deurne en de Deurnese kerkdorpen met veel inzet collecteerden. Uit België kwam een royale donatie. De Vastenactie verstrekke subsidie en zo werd de uitbreiding van het gezondheidscentrum een feit. Dit 40 jaar geleden door Pater Harrie van Loon opgerichte centrum is te klein dringend toe aan vernieuwing. Met de fantastische opbrengst kon groen licht gegeven worden richting Batouri en op dit moment zijn de werkzaamheden volop aan de gang. De nieuwe kraamkliniek, in de voortuin van het bestaande gezondheidscentrum, staat er al bijna. Daarna volgt de verbouwing van het hoofdgebouw dat een verbinding krijgt met de kraamkliniek. Waarschijnlijk kan het geheel in januari 2018 opgeleverd worden. Wij zullen hierbij aanwezig zijn.

Foto's v l n r: De voortuin van het gezondheidscentrum, de plaats voor de nieuwe kraamkliniek/De plattegrond is uitgetekend/ Inzegening van het terrein /Zr. Suzanne legt de eerste steen/ De bouw vordert.....

Kleuterschool bij opvanghuis voor weeskinderen “Espérance Vie”

De kosten voor schoolgeld; uniformen; schoolbenodigdheden en medische zorg voor alle weeskinderen vormen een immense kostenpost voor Espérance Vie. Dankzij uw periodieke donaties lukt het steeds weer om veel kinderen te helpen. Hiervoor hartelijk dank.

De leiding van Espérance Vie zoekt voortdurend naar mogelijkheden om zelfvoorzienend te worden.

Er ontstond het idee om een kleuterschool op hun terrein te bouwen. Het schoolgeld voor de ‘eigen’ kinderen zou dan bespaard worden en door kinderen uit de omgeving, tegen betaling van schoolgeld, toe te laten zou het project op termijn kostendekkend kunnen zijn.

Onze werkgroep heeft toegezegd om zich in te willen zetten voor de financiën.

Ans en Tom Verbeek, die aan de wieg stonden van Espérance Vie schonken een aanzienlijk geldbedrag. Van het bestuur van Rommelcomité Meijel ontvingen wij een belangrijke donatie en een echtpaar uit Deurne verraste ons met een mooie gift. Ineens was de bouw van de kleuterschool heel dichtbij.

Ambtenaren die het terrein bij Espérance Vie inspecteerden adviseerden om gelijktijdig een aanvraag in te dienen voor een lagere school. In dit gebied, dat buiten de stad ligt, is een gebrek aan scholen. In de bestaande scholen zitten soms 100 leerlingen in een klaslokaal. Veel kinderen, ook de kleintjes, moeten kilometers naar school lopen langs de hoofdweg waar dagelijks tientallen vrachtwagens met tropisch hardhout passeren. De gebouwen van Espérance Vie liggen halverwege deze schoolweg op een ruim en beschermd terrein.

Een Italiaanse organisatie was bereid om de gebouwen voor de lagere school te financieren.

Die school zou dan gelijktijdig met de kleuterschool gebouwd kunnen worden.

Plan was om drie al aanwezige, los van elkaar staande gebouwen hiervoor te gebruiken. Er hoefden dan alleen zijmuren gesloopt te worden om de ruimten in die gebouwen te vergroten. Door muren op de lege plekken tussen de gebouwen te plaatsen zouden extra ruimten ontstaan. Het beoogde resultaat: een compact scholencomplex inclusief sanitaire voorzieningen plus een gemetselde omheining.

Bij “Espérance Vie” stroopten ze de mouwen op en gingen ze aan het werk. De bouwstenen “parpaings” werden zelf gemaakt, funderingen werden gegraven, er werd gesloopt en ook weer opgebouwd... Streven was om de bouwwerkzaamheden begin september 2017, start van het nieuwe schooljaar, af te ronden. Dat is gelukt. Het complex is wit geschilderd en om het schoolplein staat een stevige muur. De klassen van de lagere school zitten vol, op de kleuterschool 34 kinderen. En geweldige aanwinst voor Espérance Vie, voor de kinderen en voor Batouri.

